

netop har været, som jeg har paastaet, og endda værre og mere. Jeg har f. Eks. ikke sagt noget om, at Fru Bransholm har undladt at journalisere Straffe. Men det er oplyst af hende selv, at hun ikke har journaliseret visse Straffe. Jeg har ikke skrevet noget om Tjørneriset, som den unge Pige blev pisket med, men det er ogsaa bevist i Forhørene, og man kommer ikke bort fra det ved at sige: Jamen Fru Bransholm benægter det. Hun siger, at hun slog ganske vist ved den paagældende Lejlighed, og saa smurte hun noget Kreolin paa, og saa fremkom der en Plet paa Linnedet. Men den unge Pige har gentagne Gange været i Forhør, og det har været skarpe Forhør, og der har hun fastholdt sin Paastand, og der er oplyst endnu mere. Af Forhørene fremgaar det, at 2 Personer, en Mand og en Kvinde, der tilhøre den samme religiøse Retning som Fru Bransholm, i sin Tid af Kommissionen i Struer har faaet til Opgave at undersøge Klagen over Tjørneriset, og hvis de ærede Medlemmer ville læse Forhørsakterne, ville de se, at ved denne Kommissionsundersøgelse kunde Fru Bransholm hverken sige Ja eller Nej. I de Forhør, der nu affholdes, siger hun Nej. Men angaaende Kommissionsundersøgelsen oplyser bl. a. Fru Nørgaard, at hun erindrer ikke ganske, hvorledes Resultatet blev, men Fru Bransholm kunde hverken sige Ja eller Nej. Det er dog ganske karakteristisk.

Da det ærede Medlem for Kallerup (Jensen-Knudstrup) talte første Gang i denne Sag, sagde han, at det var frygteligt, dette med Tjørneriset, hvis det viste sig at være sandt. Men det har jo vist sig at være sandt. Hvor kan det saa være, at det ærede Medlem gaar ganske fra sit Ord? Men det ærede Medlem gaar ganske fra sit Ord, ligesom en hel Del Regeringsblade gøre, der til at begynde med sagde, at hvis blot en Brøkdæl eller 10 pCt. af, hvad jeg sagde, var sandt, var det frygteligt. Men det er ikke 10 pCt., det er ikke 20 pCt., det er ikke nogle Procent af, hvad jeg har sagt og skrevet, der er sandt. Mere end de 90 pCt. er sandt. Jeg har haft Uret med Hensyn til den Meddelelse, der er tilflydt mig vedrørende de unge Piger, der skulde have faaet Trommehinderne slaaede itu, men til Gengæld er det oplyst, at de have haft en kronisk Ørelidelse, og alligevel har Fru Bransholm slaaet dem. Jeg har haft Uret med Hensyn til den Meddelelse, som er tilflydt mig, at Monika i 2—3 Dage efter, at hun havde erklæret, at hun var syg, alligevel maatte

gaa paa Arbejde. Men jeg har haft Ret i det væsentlige, og ved Siden af de Anker, jeg før har fremsat, er der kommet ny, der yderligere give alle dem, der ædrueligt ville bedømme denne Sag, Indtrykket af et Helvede, af en Straffeanstalt, af en Forbryderudklækningsanstalt, som en højtstaaende Embedsmand siger. Det er, hvad „Hebron“ er.

Der er i Regeringens og Højres Organer talt om det uvederhæftige, der skulde være over min Agitation. Jeg forstaar for Resten ikke, hvor det kan være; Højre skulde jo repræsentere Dannelsen, men nu faa vi at se, om Højres Rigsdagsmænd og Højres Presse ere et. Jeg tvivler paa det. Jeg tvivler paa, om den Mand, der i en Række af Aar har været Ordfører for Højre, det ærede Medlem for Thisted (Niels Andersen), som aabenbart har en varm Interesse for dette Spørgsmaal, og som har udtalt sig saaledes, at ingen i denne Sal nærer Tvivl om hans oprigtige Deltagelse, vil underskrive, hvad en Mand som Asger Karstensen, Justitsministerens Forbundsfulde i denne Sag, og andre have skrevet. Men naar der nu fra Højre- og Regeringspressens Side tales om det upaalidelige, der skulde være over min Agitation, saa vender jeg Vaabnene mod dem og siger: Nej, jeg har faaet Ret, og de andre have maattet søbe den Kaal, de selv have spyttet i.

Jeg skal her oplyse, at der, da Kampagnen var fremme, løb en Notits gennem en Række Blade — jeg skal blandt dem nævne „Kolding Folkeblad“, den højtærede Kultusministers Organ — saalydende: „Sabroes Mørkekammer. Under sin Hebronkampagne har Folketingsmand Sabroe ogsaa skildret et Torturkammer paa Børnehjemmet, der var noget af det frygteligste. Det var et elendigt Hul, et mørkt Kammer, hvor der kun fandtes et ganske lille bitte Vindu. „Da jeg aabnede Døren til dette Marterrum“, siger Sabroe — det har jeg for Resten slet ikke sagt — „slog en ulidelig Stank mig i Møde. Og derinde sad en stakkels lille Pige i Fængsel. Det var uhyggeligt siger jeg Dem!“ En Medarbejder ved „Skive Avis“ har ransaget Børnehjemmet og har ogsaa fundet Sabroes Mørkekammer, der viste sig at være et Klosetrum. Da Sabroe lukkede Døren op, havde der ganske rigtig siddet en lille Pige, men hun sad der efter frivillig Tilskyndelse“. Et Højreblad, „Vort Land“, illustrerede dette Mørkekammer ved et stort Billede paa 3die Side, og det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) havde